

Kapłaństwo Aaronowe

Funkcje kapłaństwa

Tedy rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: Każ przystąpić pokoleniu Lewiego, a postaw je przed Aaronem kapłanem, aby mu służyli – 4 Mojż. 3:5-6.

W Starym Testamencie wymienionych jest z imienia kilku arcykapłanów, takich jak Melchizedek, Aaron, Sadok i Jozue.

Poniższy artykuł będzie traktował o kapłaństwie Aarona, pierwszego najwyższego kapłana według „porządku Mojżeszowego”.

Kapłaństwo Aarona służyło narodowi izraelskiemu na wiele sposobów i symbolizowało rolę Jezusa i Kościoła zarówno w Wieku Ewangelii jak i w Wieku Tysiąclecia.

Ustanowienie kapłaństwa Aaronowego

Kapłaństwo nie było związane z żadnym konkretnym pokoleniem, dopóki Mojżesz nie otrzymał Zakonu. Wcześniej funkcję kapłanów w każdej rodzinie pełnili pierworodni i składali własne ofiary. Przed otrzymaniem Prawa Mojżesz „posłał młodzieńce z synów Izraelskich, którzy ofiarowali całopalenia; i ofiarowali za ofiary spokojne Panu, cielce” (2 Mojż. 24:5). Gdy Mojżesz odebrał od Pana Dziesięć Przykazań, zszedł do obozu i zobaczył złotego cielca; wówczas połamał tablice i powiedział: „Kto Pański, przystąp do mnie” (2 Mojż. 32:25-26). Na to wezwanie odpowiedzieli synowie Lewiego i skupili się wokół niego; następnie, na rozkaz Mojżesza zabili 3000 mężów, którzy oddawali cześć cielcu. Wynikiem ich właściwej postawy był wybór pokolenia Lewiego do sprawowania służby kapłańskiej – poświęcenie ich do służby dla Pana Boga (2 Mojż. 32:29). W ten sposób Aaron został najwyższym kapłanem, a jego synowie – Nadab, Abihu, Eleazar i Itamar – kapłanami.

Jak zostało to opisane w 3 Księdze Mojżeszowej, rozdział 8, Aaron, ubrany w szaty czci i chwały najwyższego kapłana (szczegóły zostaną omówione poniżej), został poświęcony olejkami pomazywania przez Mojżesza. Następnie Mojżesz przydzielił synów Aarona w mniej chwalebne szaty i ofiarował cielca na ofiarę za grzech, barana na ofiarę całopalną i wreszcie drugiego barana, „barana poświęcenia”, którego krwią zostali pomazani Aaron i jego synowie – jest to symbol ich całkowitego poświęcenia. Podczas każdej ceremonii przy poświęceniu kapłanów jako pierwszy wyświęcany był najwyższy

kapłan, a następnie kapłani.

Postać Aarona

Pomimo że to właśnie Aaron uczynił złotego cielca, to jednak został wybrany na najwyższego kapłana. Czy był zmuszony do skonstruowania bałwana wbrew własnej woli czy zrobił to dobrowolnie? Chociaż Pismo Święte nie mówi o tym wprost, postępowanie Aarona sugeruje słabość charakteru. W 5 Księdze Mojżeszowej 9:20 możemy przeczytać: „Na Aarona też rozgniewał się był Pan bardzo, chcąc go zatracić”. Mojżesz modlił się o przebaczenie dla brata. Aaron został wybrany na najwyższego kapłana po przyznaniu się do błędu.

Słabość charakteru Aarona możemy dostrzec ponownie, kiedy wraz ze swoją siostrą Miriam wypowiedział się przeciwko Mojżeszowi z powodu jego małżeństwa z Kuszytką (4 Mojż. 12). Aaron został również pociągnięty do odpowiedzialności, kiedy Mojżesz uderzył w skałę w Meriba. Z powodu tego nieposłuszeństwa nie mógł wejść do Ziemi Obiecanej (4 Mojż. 20:24). Rozdział 16 z 4 Księgi Mojżeszowej opisuje podważenie autorytetu Mojżesza i Aarona przez innych Lewitów (wydarzenie znane jako „bunt roty Korego”). Poprzez zniszczenie ludzi popierających Korego, Pan Bóg wzmocnił wybór Aarona i jego potomków na urząd kapłański, „aby nie przystępował żaden obcy, któryby nie był z nasienia Aaronowego, do odprawowania kadzenia przed Panem” (4 Mojż. 16:40). Jego pozycja została umocniona także i wówczas, gdy zakwitła jego laska (4 Mojż. 17).

Kwalifikacje kapłańskie

„Świętymi będą Bogu swemu, i nie splugawią imienia Boga swego; albowiem ofiary ogniste Pańskie, chleb Boga swego, ofiarują; przetoż będą świętymi. Niewiasty wszetecznej, i w panieństwie naruszonej, pojмоваć nie będą; także niewiasty odrzuconej od męża jej, pojмоваć nie będą; bo święty jest każdy z nich Bogu swemu” (3 Mojż. 21:6-7).

Od kapłanów wymagano świętego stylu życia. Najwyższy kapłan musiał utrzymywać jeszcze wyższy poziom (3 Mojż. 21:10-15). Istniały pewne szczególne wady fizyczne, które dyskwalifikowały kapłana do sprawowania funkcji (3 Mojż. 21:16-23). Należały do nich: 1) ślepotą, 2) kalectwo, 3) zniekształcona twarz, 4) posiadanie czegokolwiek zbędnego (nieproporcjonalne ciało, np. jedna noga dłuższa od drugiej, „przydługie kończyny”), 5) złamana noga, 6) złamana ręka, 7)

garb, 8) karłowatość, 9) bielmo na oku, 10) świerzb, 11) parch, 12) uszkodzone jądra. Arcykapłan miał poślubić dziewicę spośród własnego ludu (3 Mojż. 21:13-14). Miał zakaz zbliżania się do zmarłych, nawet do własnych krewnych, w tym do matki i ojca.

Wszystkie te wymogi uczą nas, że każdy członek uwielbionego Ciała Chrystusa będzie kompletny – niczego nie będzie mu brakowało. Kapłaństwo Aarona było obrazem na Kościół w jego obecnym stanie ofiarowania. Podczas gdy wymienione wcześniej cechy dotyczyły fizycznego ciała, kwalifikacje do członkostwa w pozafiguralnym kapłaństwie mają charakter duchowy – dotyczą tych, którzy „ofiarują chleb Boga swego” (3 Mojż. 21:17). W Nowym Testamencie koncepcja ta odnosi się w szczególności do starszych. Powinni oni zachowywać wysoki standard moralny. Zapisy z 1 listu do Tymoteusza 3:1-6 i Tytusa 1:7-9 wymieniają następujące cechy: mąż jednej żony, trzeźwy, umiarkowany, przywoity, gościnnie, dobry nauczyciel (nauczający zdrowej doktryny), nie oddający się pijaństwu, nie zadzierzysty lecz łagodny, nie swarliwy, nie chciwy na grosz. Starszy powinien dobrze zarządzać własnym domem, nie może to być dopiero co nawrócony i powinien cieszyć się dobrym imieniem u osób z zewnątrz. Wszystkie te elementy świadczą o świętości podczas gdy jesteśmy jeszcze w ciele.

Obowiązki i funkcje kapłańskie

Podstawowymi obowiązkami kapłanów było składanie ofiar i służba w Przybytku. Ponadto mieli nauczać lud i rozstrzygać spory. Kapłani rozpoznawali czy ktoś miał trąd, rozsądiali sprawy związane z rozwodem, cudzołóstwem, nieczystością i byli zaangażowani w kwestie dotyczące Prawa. Podczas przenoszenia Przybytku przykrywali jego sprzęty (4 Mojż. 4). W czasie wojny często konsultowali się z Jahwe i grali na świętych trąbach. Błogosławili także publicznie naród.

W liście do Żydów 5:1 (BW) czytamy, że „każdy arcykapłan, wzięty spośród ludzi, bywa ustanawiany z ramienia ludzi w sprawach odnoszących się do Boga, aby składał dary i ofiary za grzechy”. Dary były dobrowolnymi ofiarami tak od kapłanów, jak i od ludu. Ofiary za grzech były obowiązkowe i pozwalały utrzymać więź z Panem Bogiem. Kapłani potrafili współczuć ludziom, ponieważ sami potrzebowali przebaczenia.

Codienne ofiary całopalne były składane przez najwyższego kapłana. W czasie służby kapłani nie mogli pić wina ani mocnego napoju (3 Mojż. 10:9). Wypełnianie przez kapłanów licznych obowiązków było niezbędne, aby Pan Bóg kontynuował swoje błogosławieństwo.

Szaty kapłańskie

W 2 Księdze Mojżeszowej, rozdział 28, znajduje się opis wspaniałych szat arcykapłana. Relacja rozpoczyna się od scharakteryzowania najbardziej zewnętrznych elementów ubioru a następnie przesuwa się do części wewnętrznych.

Napierśnik sądu (2 Mojż. 28:15-29, 39:8-21): złote, fioletowe, czerwone, karmazynowe i białe nici tworzące kwadratowy element zawieszony na złotych łańcuszkach. Napierśnik sądu był przymocowany do efodu. Miał cztery rzędy zawierające po trzy kamienie, każdy z nazwą jednego z pokoleń izraelskich. Jego długość była dwukrotnie większa niż szerokość, w związku z czym złożony wpół tworzył woreczek, który mógł pomieścić Urim i Tummim (2 Mojż. 28:30).

Efod (2 Mojż. 28: 6-14, 39:27): najbardziej misternie zaprojektowana część szat, utkana ze złota, fioletowej i czerwonej purpury, karmazynu i białego bisioru. Składał się z dwóch części – przedniej i tylnej – i był zapinany za pomocą dwóch złotych klamr połączonych na ramionach dwoma kamieniami onyksowymi oprawionymi w złoto. Na każdym z tych kamieni wyryte było sześć z dwunastu nazw pokoleń izraelskich. Do efodu, aby go ściągnąć, umiejętnie przymocowywano tkany pas, lub szarfę, wykonaną ze złota, fioletowej i czerwonej purpury, karmazynu i białego bisioru (2 Mojż. 28:8). Czasem to przepasanie nazywane jest „osobliwym pasem”, dla odróżnienia od białego pasa noszonego pod spodem.

Diadem (2 Mojż. 28:36-38, 39:30-31): pas z cienkiego białego lnu zakładany na czoło, do którego z przodu przymocowana była sznurem z fioletowej purpury złota blaszka (z napisem „Świętość Panu”).

Płaszcz pod efod (2 Mojż. 28:31-35, 39:22-26): wykonany z fioletowej purpury, na jego dolnych brzegach znajdowały się jabłuszka granatu z fioletowej i czerwonej purpury i z karmazynu oraz dzwoneczki ze złota, tak, aby najwyższy kapłan mógł być słyszany, kiedy miał wchodzić do Miejsca Świętego.

Biała lniana tunika (2 Mojż. 39:27, 29): wyszywana drobnym haftem, znajdowała się pod efodem i sięgała do ziemi. W talii zawiązany był biały pas z haftem w kolorze fioletowym, czerwonym i karmazynowym.

Białe spodnie lniane (2 Mojż. 28:42): zakrywały ciało od bioder do goleni, w ten sposób, aby nie było widać nagości kapłana w czasie wykonywania przez niego swych obowiązków.

Czasem jest tak, że ubiór jakiejś osoby odzwierciedla jej zawód. Z całą pewnością było to widoczne w przypadku kapłaństwa. Gdziekolwiek szedł najwyższy kapłan, jego szaty głosiły pełnią przez niego rolę

pośrednika pomiędzy Panem Bogiem, a Izraelitami. Szaty te są wysoce symboliczne zarówno w aspekcie ofiary pozafiguralnego kapłaństwa, jak i w ich roli błogosławienia rodzaju ludzkiego. Blaszką przymocowaną do diademu obwieszczała, że ich celem jest i będzie głoszenie świętości Pana Boga i działanie na jej rzecz. Mojżesz był pośrednikiem Przymierza Zakonu. Kiedy połączymy jego pracę z tą wykonywaną przez Aarona, widzimy pośrednika i kapłana, podobnie jak w przypadku dwóch urzędów połączonych w Melchizedeku.

W przeciwieństwie do arcykapłana, kapłani nosili prostsze szaty z delikatnego białego lnu, lniane spodnie i nakrycia głowy (2 Mojż. 28:40-42, 39:27-28).

Działanie Urim i Tummim

Pojęcia „Urim” i „Tummim” są wprowadzone (lecz nie wyjaśnione szczegółowo) w 2 Księdze Mojżeszowej 28:30. Urim i Tummim były używane do przekazania decyzji Pana Boga odnośnie spraw, które zostały Mu przedstawione.

Zajmował się tym najwyższy kapłan, który je przechowywał. Słowo „urim” oznacza „światła”, natomiast „tummim” – „doskonałość” (konkordancja Younga).

Dwa kamienie szlachetne

Jedną z sugestii dotyczących Urim i Tummim oparta jest na zapisie z 3 Księgi Mojżeszowej 8:8: „Włożył też nań napierśnik, i przypisał do niego Urim i Tummim”. Poddana jest tu myśl, że były to dwa drogocenne kamienie, być może kamienie szlachetne, umieszczone wewnątrz kwadratowej kieszeni napierśnika (zobacz również: 2 Mojż. 28:30). W zależności od tego, który z nich został wyciągnięty, wskazywał odpowiedź „tak” lub „nie”. Sposób ten stosowano, gdy szukano Bożego przewodnictwa w jakiejś kwestii. Inny pogląd odnośnie Urim i Tummim mówi, że były to kamienie szlachetne w napierśniku, które odbijały „światła i doskonałość” dając bardziej złożone odpowiedzi niż po prostu „tak” lub „nie”.

Ważne lekcje z kapłaństwa Aaronowego

Jak opisano wcześniej, pokolenie Lewiego zostało wybrane do służby na swojej zaszczytnej pozycji z powodu tego, że okazali lojalność względem Pana Boga wtedy, kiedy wszyscy inni oddawali cześć złotemu cielcu (zobacz: 2 Mojż. 32:26). Ich wybór pokazuje jak ważna dla Pana Boga jest lojalność serca – pomimo wyborów dokonywanych przez innych. Siłą charakteru pozostaje niezachwiana, gdy inni słabną pod presją grupy, aby podążać za światem. Ci, którzy przyjmują powołanie na to stanowisko, powinni rozumieć zarówno pracę związaną z obecnym życiem, jak i tą, do której są przygotowywani, aby wykonywać ją w Królestwie. Podstawowym obowiązkiem kapłanów było składanie ofiar wy-

maganych do pojednania się z Panem Bogiem. Nie można przecenić wagi tej pracy. Czasami nasze doświadczenia mogą wydawać się nam mało istotne, ale kiedy będziemy odpowiednio ćwiczeni, zdobędziemy niezbędne doświadczenie, a tym samym przywilej, do prowadzenia ludzkości gościńcem świętobliwości.

Jedną z głównych lekcji, jakie wyciągamy ze studiowania tego ważnego urzędu, jest znaczenie osobistego poświęcenia. Musimy być w pełni oddani naszemu powołaniu. Człowieczeństwo Pana Jezusa zostało pokazane w cielcu składanym podczas Dnia Pojednania, podczas gdy Jego Nowe Stworzenie możemy zobaczyć w najwyższym kapłanie, który ofiarował go w wyznaczony sposób. Rolę naszego Pana możemy zobaczyć ponownie, kiedy arcykapłan, po cielcu, ofiarował kozła. Pokazuje to, że nasze osobiste ofiary muszą pozostawać w zgodzie z wytycznymi naszego Pana. Wiele osób poświęca się dla jakiejś sprawy. W osiągnięciu naszego celu musimy kierować się wskazówkami i opatrnością Boga, przez naszego Pana.

Najwyższy kapłan naprzemiennie nosił szaty w których składał ofiary oraz szaty czci i chwały (2 Mojż. 28:2). Wskazuje to na podwójną rolę pozafiguralnego kapłaństwa: ofiarniczą w Wieku Ewangelii i podnoszącą ludzkość w czasie Królestwa. W Królestwie osobiste ofiary kapłanów będą zakończone, a praca skoncentruje się na dużym, nadrzędnym zadaniu.

Obecne przywileje

Jednym z cudownych przywilejów kapłanów była możliwość wejścia do Miejsca Świętego. Oznacza to przebywanie w uświęconym stanie i cieszenie się oświeceniem Prawdy oraz duchowym pokarmem dla Nowego Stworzenia. Dodatkowy przywilej oddawania Panu Bogu chwały nigdy nie powinien być traktowany jak coś oczywistego i należnego. Kiedy obserwuje On nasze życie i widzi nasze oddanie Jemu, jest to jak miłe dla Jego serca słodkie kadzidło.

Innym przywilejem, jakim cieszyli się kapłani, było opowiadanie ludowi o Panu Bogu. Znajduje to zastosowanie tak obecnie, jak i w przyszłości. Nasz obecny styl życia powinien odzwierciedlać wysoki standard moralny, pełen miłości charakter i inne owoce ducha. Są one zarówno świadectwem, jak i przykładem naszej kapłańskiej roli. Przywilejem jest także przedstawianie Prawdy każdemu, kto ma uszy do słuchania. Boży plan wyraża świętość Jego charakteru. Jego przesłanie jest pocieszające i niosące nadzieję, w związku z czym powinno być ono stałe na naszych ustach.

Zawiera ono wskazówki dotyczące przybliżania się do niebiańskiego Ojca i można podzielić się nimi z tymi, którzy Go szukają. Wszystko to są przywileje, które należy głęboko docenić.

Jak wspomniano wcześniej, arcykapłan używał Urim i Tummim, żeby otrzymywać od Pana Boga określone wskazówki lub odpowiedzi. Wskazuje to na bliski kontakt pomiędzy Panem Bogiem, a kapłaństwem. I znowu znajdziemy tutaj podwójne zastosowanie. Każdy poświęcony członek Królewskiego Kapłaństwa ma przywilej obcowania z Panem Bogiem. Możemy prosić i szukać Jego przewodnictwa. W następnym wieku ludzkość będzie potrzebować tego samego Bożego kierownictwa, a On zapewni je poprzez kapłanów.

Podsumowanie

Pan Bóg dołożył wszelkich starań, żeby stworzyć i ustanowić kapłaństwo Aaronowe. Ten wysiłek jest następnie rozszerzony na pozafiguralne kapłaństwo. Wiek Ewangelii na zawsze zostanie zapamiętany jako wiek ofiary. Począwszy od Pana Jezusa, poprzez każde

poświęcone serce w ciągu całego tego wieku, Pan Bóg ceni wszelki wysiłek, jaki podejmują święci. Dzięki figuralnemu kapłaństwu poświęceni mogą zrozumieć cel swojego powołania. Nie jest to łatwe i przyjemne życie, ale jego celem jest przywrócenie całego stworzenia do harmonii z Panem Bogiem. Dla ludzkiego umysłu może to być przytłaczające. Z Bogiem jednak wszystkie rzeczy są możliwe. „Oznajmiwszy nam tajemnicę woli swojej według upodobania swego, które był postanowił w samym sobie; aby w rozrządzeniu zupełności czasów w jedno zgromadził wszystkie rzeczy w Chrystusie, i te, które są na niebiesiech, i te, które są na ziemi” (Efez. 1:9-10).

Opracowano na podstawie artykułu Jeffrey’a Earl

Jeff Earl